



Meie Aeg

KRISTLIK BÜLLETÄÄN

NR. 5 (17)

1991

3. AASTAKÄIK

Seisata hetkeks
tühjaksaanud põllu servas.
Keset koltunud kõrte jahedat kastet.
Rändlinnuparvede koondumissaginas.
Kõrvus karge tuulehäääl.

Ses päevas on tänu.
Su süda laulab tänu.
Lõikuspäevad on lõpul.

Läbi viluda sügisvihma
peab kestma Su seesmine kasv.



Loodus on täis imesid. Puutume nandega kokku igal päeval ja seetõttu paistavad need meile nii isenesestmõistetavatena.

Kogu toit, mis maa all, maa peal või puu otsas inimese jaoks valmib, on ime. Varakevadel on maa tühi ja paljas, peaaegu nagu loomistöö alguseski. Ja nagu loomise kolmandal päeval tärkas Jumala sõna peale rohi, nii kordub selle loomispäeva ime igal kevadel. Tärkab rohi maas ja pungad puudel. Kui imelised on pungad! Neis peitub terve imederiik. Pungadest saavad alguse uued lehed, võsud, õied, viljad ja lõpuks isegi uued, järgmise aasta pungad. See on lõputu loomimisprotsess.

Inimene ei suuda punga järele teha. Isegi lihtsat hernest mitte. Teadlased võivad kindlaks teha herne täpse keemilise koostise ja valmistada keemilise herne, kuid mulda panduna see seeme ei idane. Lihtsalt mädaneb. Inimene pole võimeline andma elu.

Suve lõpul ja sügise algul näeme, et kevadel tärganud taimeniidikesed annavad rikalikku saaki. Nad on saanud päikeseenergiat, vett ja mineraalaineid; valmivad aga viljad, mis sisaldavad suhkruid, vitamiine ja teisi just inimesele vajalikke aineid.

Tunnen ennast suure Kuninga lapsena, kui võtan tühja korvi ja lähen oma tillukesele aiamaale ning tagasi tules on korv täis imelisi ande. Jumal tahab mulle öelda, et Ta armastab mind. Ta räägib läbi küpsete kirsside, läbi valminud tomatite, läbi pähklite: Ma olen teinud nad sulleks, et sina, inimene, seda tarbiksid, tänaksid ja tunneksid LOOJA võimsust ja armastust!

HELI SINIPALU

KÄESOLEVAS NUMBRIS:

Minu Issand ja minu Jumal!
Prohvetitest
Probleemide lahendamisest

12.—19. OKTOOBER

LÕIKUSTÄNUNÄDAL

Omal ajal ei suutnud Jeesuse jünger Toomas uskuda, et Jeesus oli üles tõusnud. Teda ei veennud see, et teised olid ülestõusnud Jeesust näinud. Pole mõtet Toomast uskmatause pärast halvustada, sest kui mail, Eestimaal, viia läbi küsitlus «Kas te usute ülestõusmist?», saaksime arvatavasti üha palju eitavaid vastuseid. Jünger Toomase uskmatuse on rahva seas saanud kõnekäänuks. «Uskmatu Toomas», öeldakse inimese kohta, kes ei usu, mida talle räägitakse, ehkki räägitu on tõsi. Kui seda nime kasutada kõigi kohta, kes ei usu Piibli tõdesid, saaksime uskmataid Toomaid väga palju.

Toomase tunnustuseks peab ütleva, et ta

polnud kergeusklik.

Ta polnud valmis uskuma ükskõik mida, ja see oli hea. Väga paljud lasevad end petta. Toomas oli valmis uskuma, kui saab kindlaid tõendeid. Piibel nimetab apostel Pauluse tööst rääkides Beroia linna juute Tessaloonika omadest üllamaiks selle pärast, et nad kuulutasid, mida Paulus neile rääkis, kuid vaatasid Piiblist järele, «kas see oli nõnda nagu kuulutati» (Ap 17, 11).

Toomase puhul oli halb see, et ta nõudis suuremaid tõendeid kui uskumiseks vaja. Seetõttu ütles Jeesus talle: «Et sa mind oled näinud, siis sa usud. Öndsad on need, kes ei näe ja siiski usuvad!» (Jh 20, 29). Kui Toomas veendus, et tema ees seisab tõesti ülestõusnud Jeesus, hüüatas ta: «Minu Issand ja minu Jumal!» (Jh 20, 28).

Toomase usk rajanes isiklikul veedumusel, mitte lihtsalt teistelt kuuldul. Jeesus oli tõesti täitnud prohvetikuulutused, mis kõnelesid Tema sünnist, elust, surmast ja ülestõusmisest. Jeesus oli Toomase jaoks Issand ja Jumal mitte seetõttu, et teised nii rääkisid, vaid seetõttu, et ta ise oli selles täiesti veendunud. Jeesus sai talle «minu Issandaks ja minu Jumalaks». Alati on aga võimalus pidada Jeesust kellekski, «keda Paulus kuulutab», nagu ütlesid omal ajal Skeua pojad (Ap 19, 13).

Jumal soovib, et ka iga tänapäeva uskmatu Toomas jõuaks isiklikule veendumusele: «Minu Issand ja minu Jumal!»

Võidakse küsida: «Kas see on nii tähtis?» Aabrahami usstav ja kindlasti usklik sulane palvetas ju ka: «Jehoova, minu isanda Aabrahami Jumal...» (1 Ms 24, 12). Ilma isikliku usuta poleks see mees palvetanud. Tõepoolest, esmatähtis on

Jumalasse suhtumine, mitte see, kuidas Teda kõnetada. Üks inimene on oma loomult vaoshoitum kui teine. Seetõttu on ka tema väl-

jendid vähem emotsionaalsed kui teisel — ega ta sellepärast halvem usklik ole. Ometi on vajalik, et meil oleks selline usk ja Jumala tundmine, mis paneks ütleva: «Minu Issand ja minu Jumal!»

Religioonide paljusus näib osutavat sellele, et on olemas palju jumalaid. Paljud rahvad on just nii uskunud.

Seda nimetatakse polüteismiks. Inimesed arvasid, et eri maade ja rahvaste jumalad olid kõik tegelikult olemas. Ka Jehoovat peeti juutide rahvuslikuks või piirkondlikuks Jumalaks, s.t. üheks paljude jumalate hulgast — ja sugugi mitte alati tugev-

Ometi peaks iga inimene arvestama Tema ja Ta nõudmistega.

Paljud inimesed usuvad Jumala olemasolu. Ettekujutus Jumalast on aga vägagi erinev. Seda seetõttu, et paljude ettekujutus Jumalast ei põhine Piibilil. Hoolimata ettekujutuse erinevusest on suure osa inimeste mõtteviisis midagi väga sarnast — nende usk Jumala olemasolusse ei kohusta neid millekski. Põhjus on selles, et Jumalat, kelle olemasolu küll usutakse, ei tunta oma Issandana ja oma Jumalana. Kui Jumal ei ole saanud isiklikuks Issandaks ja Jumalaks, siis pole ka

ükskõik meie, vaid ka kogu maailma pattude eest» (1 Jh 2, 2). Ometi ei pääse kogu maailm. Jeesuse sõnul on pisut neid, kes käivad päästeed (Mt 7, 13.14). Uskumisest, et Jeesus elas maa peal, suri, tõusis üles ja võeti taevasse, on vähe kasu, kui me ei võta Teda usus vastu oma isikliku Päästjana. Intellektuaalne nõustumine pole veel päästev usk. Päästev usk võtab Jeesuse vastu isikliku Päästjana — «oma Issandana ja oma Jumalana!»

Tunnistagem, et meie patud moodustavad osakese sellest tohutust maailma patukoormast, mis võttis Jeesuselt elu. Usaldagem kahetsedes ja üles tunnistades oma patud Tema-le. Võttes Jeesuse vastu oma isikliku Päästjana palugem, et Ta andestaks meile meie patud ja annaks jõudu edaspidi pattu vältida. Uskugem, et Jeesus armastab inimesi sedavõrd, et soovib igale kahetsedale patusele andestada. Uskugem, et Ta on oma surmaga oma armastust tõestanud. Uskugem, et Tal on moraalne õigus meile andestada, kuna Ta on surnud just meie pattude pärast. Uskugem, et Ta soovib meile ainult head.

Võtkem Ta seepärast vastu ka Issandana, s.o. isandana, peremehena, kelle sõna on meile seaduseks. Ilmutagu kogu meie elu, et Ta on meilegi minu Issand ja minu Jumal!

HEINO LUKK

MINU ISSAND JA MINU JUMAL

maks. Seda peegeldab Piiblis kirja pandud lugu Assüüria kuninga saadiku pöördumiseest juutide poole:

«Kas on nende rahvaste jumalaid mõni päästnud oma maa Assuri kuninga käest? Kes kõigi teiste maade jumalaid on päästnud oma maa minu käest, et Jehoova peaks päästma Jeruusalemma minu käest?» (2 Kn 18, 33.35).

Igal jumalal olid väidetavalt oma nõudmised oma maa rahvale. Tavaliselt polnud ühel rahval asja teise maa või rahva jumalate ja nende väidetavate nõudmistega. Samuti ei pidanud ühel jumalal olema tegemist teise riigi alamatega. Rahvaste ümberasustamise puhul hakati tunda vajadust arvestada ka kohalike jumalate nõudmistega. Seda peegeldab Piiblis kirja pandud lugu Samaariat asustanud võõramaalastest:

«Assuri kuningale räägiti ning öeldi: «Rahvad, keda sa viisid võõrsile ja asustasid Samaaria linnadesse, ei tunne maa Jumala õigust; seepärast on ta läkitanud nende sekka lõukoeri, ja vaata, need surmavad neid, sellepärast et nad ei tunne maa Jumala õigust!» Siis Assuri kuningas andis käsu, öeldes: Viige sinna üks neist preestritest, kelle te seal olete ära toonud; ta mingu ja elagu seal ning õpetagu neile maa Jumala õigust!» (2 Kn 17, 26.27).

Tegelikult on olemas vaid üks Jumal.

Kõik teised on väljamõeldised. Jumal, kõige Looja ja meie kõikide eest hoolitseja, on kõikide Jumal, kuid Ta ei sunni ennast kellelegi peale.

Tema ja Ta nõudmistega asja! Nagu paganlikel aegadel. Selline usk ei päästa inimest hukkumisest.

Vajame päästvat usku.

Jeesus suri kogu maailma pattude lepitamiseks. Piibel ütleb ju: «Ja tema on lepitus meie pattude eest; aga mitte



Mida tähendab vaesus?

Kas seda, et ei ole süüa,

pole riideid, korterit ja

eluks tarvilikku?

Need puuduvad maailmas veel paljudel.

Ent siis, kui eluks vajalik on käes!

On toit,

on riided,

on kodu,

on töö ja inimesed ümber.

On igasuguseid asju kas rohkem

või vähem —

ja ometi puudub midagi?

Elu näib vaesena.

«Uht on sulle vaja,» ütles Jeesus.

Südamest lähtuvat armastust

Tema vastu.

Koos Temaga kõike.

L. RAJALA

Seisime Olimäel. Öhtuvarjud pikenesid. Kaksteist tundi tagasi olime seisnud samas kohas; siis tõusis seljagant päike. Olime vaadanud, kuidas hommikuudu valgus üle oliivipuid täis tipitud Kiidroni oru, silmitsenuid, kuidas varjud põgenesid hauakoopalt oru läänenõlvakul, jälginud, kuidas päike valgustas vanalinna müüri, sundides silmi kissitama siis, kui kiired jõudsid Kaljumoõe kuldse kupliini. Olime silmanud Kuldset väravat. Avatud Stefanose värava kaudu olid hakanud liikuma eesliivoorid. Jeruusalemm oli ärganud.

Nüüd vaatamise sama pilti läänetaeva kullase päikeseloojangu taustal. Mustad varjud mähkisid endasse vanalinna turuplatside, bazaaride ja aedade tuksleva elu. Pilkk peatus autotuledel, mis venisid aeglaselt ülesmäge linnast lõunapool asuval magistraalteele. Tumedad pilvekihid nihkusid üksteisele üha lähemale, justkui suundudes sisse võtma oma kohta. Viimane valguskuma taeval kustus, jättes maha öö tummad varjud.

Jalgrajad Olimäe veerul muutusid salapäraseks. Siis, kui hakkasime aeglaselt laskuma orupõhja, nägime kuud, mis purjetas kärmelt heledate pilvede merel. Oliivipuud ja maapind meie ümber suplesid kuuvalguses. Varjud olid sügavmustad, lagedad kohad värvitult valged. Öine õhk oli meeldivalt jahe. Hingasime seda sügavalt sisse ja meenutasime päeval kuuldu: «Jeesus ei maganud kunagi Jeruusalemmas. Tema ja jüngrid magasid neil nõlvadel, vahel lõkketule ääres...

Ühel sellisel ööl sammus üle templioue rühikas inimkogu, väljus kuldsest väravast, laskus alla orgu, ületas Kiidroni jõe ning suundus enesekindlalt Jeesuse ööbimispaiga poole.

Nikodeemus oli silmapaiste variser saduseride poolt juhitud sünedrionis. Uuendusmeelse variserina oli tema pilk jäänud pidama Jeesusel, kelles ta nägi võimalikku liitlast saduseride vastu. Viimased olid tema meelest liiga iseteadvad, maailmameelsed, liiga materialistliku vaatega võõra võimu käsilased. Pimeduse kätte all, uudishimulike pilkude eest varjatult oli ta teel uue õpetaja juurde, et ühiste plaanide üle aru pida. Astudes peaaegu kuulmatult Olimäe puude all, ei osanud Nikodeemus vähimatki

arvata, et ta kuuleb varsti esimese inimesena Jeesuse huulilt selle sõnumi tuuma, mida Jeesus oli tulnud maailmale jagama.

Nii nagu kõik variserid, nii oli ka Nikodeemus tunnustajate juuresolekul pidulikult kinnitanud, et ta tahab kogu elu täita käsuõpetuse igat üksikpunkti. Sellest ajast alates olid tema päevad möödunud sünagoogis käsuõpetust uurides ja seletades. Ta uskus, et selle suurtest, avaratest põhimõtetest oli võimalik tuletada iga eluolukorra jaoks oma seadused. Selliste seaduste kallal juurdlemine ja nende ellu sobitamine oli saanud tema elu peaesmärgiks.

väes uuesti loodud elu.

«Te peate uuesti sündima.» Hämastunud, relvituks tehtud Nikodeemus võttis abiks ironia: «Kuidas võib inimene sündida, kui ta on vana?»

Terav vajadus oli toonud Nikodeemuse Jeesuse juurde. Vajadus, mis tulenes sellest, et ta jalad olid tõepoolest kuulunud verilihale senisel õiguse taotlemise teel. Teda vaevas igavene probleem, sellise inimese probleem, kes tahab muutuda, kuid kes ei suuda end ise muuta.

Jeesus oli otsemaid mõistnud, milles oli küsimus, ning pakkunud kohe ka vastuse. Taevasel Ehitusmeistril tuli panna Nikodeemuse elule

dutab igaüht. Sest ainus tingimus, mida esitatakse, on kõigile kättesaadav: uskumine. Sest see räägib võimalusest vältida kõige kohutavat saatust: hukkumist. Sest see töötab andidest suurimat: igavest elu.

Need sõnad on pakil vapustavat tõde. Need räägivad meile sellest, et maailm ei ole jäämägi, vaid laev ning selle kapteniks on Jumal, kes on armastus. Need tõendavad, et inimene on muutunud kurjaks ja vajab muutust. Need hoiatavad, et kohtupäev on tulemas ning et sel päeval jäävad püsima ainult need, keda leitakse Kristuses. Need sõnad töötavad, et maailm ei jää lõputult surma, haiguse, nälja ja vägivalda varjudesse patuneeduse alla, vaid et kõik varjud taanduvad igavese elu valguse teelt. Ja lisaks kõigele räägivad need sõnad sellest, kuidas inimene võib pääseda: uskudes Temasse.

Uskudes Issandasse Jeesusesse Kristusesse vabaneb patune hukkamõistust. Ta mõistetakse õigeks.

Kui patune usub Issandasse Jeesusesse Kristusesse ja vaatab Temale, siis hakkab patu ÜLEMVOIM tema elus kahanema. Teda PÜHITSETAKSE. Relva langetanud mässaja on astunud tõe poolele.

Uskudes Jeesusesse, kohtub kristlane oma Loojaga lõpuks siis, kui Ta tuleb aus. Siis kõrvaldatakse patt lõplikult. Päästjaga koos saab austatud ka tema.

Jeruusalemma öötaeva all oli Nikodeemusel eesõigus kuulda Piiblit miniatuuris.

Kõik oleneb usust. Mis siis on usk? Johannese evangeelium annab vastuse. Uskumine on Kristusele vaatamine (Jh 3, 11); see on Tema juurde tulemine (6, 35); see on Tema vastuvõtmine (1, 12). Uskumine on enesekesksusest välja ja Kristusekesksusesse sisse astumine. See tähendab Temaga kõiges arvestamist — kõiges, kes Ta on, mida Ta on teinud, mida Ta teeb ja mida Ta on töötanud tulevikus teha. See tähendab, et Kristus saab mõistusele ja südamele selleks, mis on toit ihule.

«Te peate uuesti sündima,» oli Nikodeemus kuulnud Jeesust ütlevat. Kui inimene sündib uuesti, teeb ta 180° pöörde. See, mis oli enne tema silme ees, on nüüd seljataga. See, mis oli enne seljataga, on nüüd silme ees. Hea ja halb vahetavad kohad. Silmad suunatud Päästjale summutab ta uue sihi, uute kõrguste poole.

täiesti uus alus. Käsule kui päästevahendile toetumine tuli asendada Jumala teenimisega armastuse pärast. Tal tuli sündida «elavaks lootuseks».

Kuid Nikodeemus raputas pead, öeldes: «Kuidas see võib sündida?»

Jeesus hakkas kõnelema asjust, mis olid Nikodeemusele tuttavad. VAATA, USU JA PÄÄSE! oli Jeesuse sõnum Nikodeemusele. Järgnevates sõnades võttis Ta lühidalt ja lihtsalt kokku kogu evangeeliumi:

«Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja andnud, et ükski, kes temasse usub, ei saaks hukka, vaid et temal oleks igavene elu!»

Seda salmi on nimetatud Piibli ülevaimaks salmiks. Miks? Sest see räägib suurimast andjast: Jumalast. Sest see puudutab võimsaimat asja maailmas: armastust. Sest see osutab armastuse suurimale haardele: kogu maailmale. Sest see kõneleb armastuse suurimast tõendist: andmisest. Sest selles peitub sõnum eales antud suurimast annist: Jumala ainusündinud Pojast. Sest selles esitatud kutse puu-



Öö Olimäel



Sarnaselt teistele variseridele oli Nikodeemus kaotanud silmist tähtsaima.

Ta leidis Jeesuse õise peatuspaiga. Ta oli mõelnud, kuidas vestlust alustada. Esmalt tuli lausuda midagi, mille abil võita Jeesuse poolehoid.

Kuid Jeesus ei pööranud tähelepanu lausunud komplimentidele. Ta viis jutu otsejones külalise vajadusele — ning asetas alanud vestluses kirve kogu selle süsteemi juurele, mida Nikodeemus esindas: «Kui keegi ei sünni ülalt, ei või ta Jumala riiki näha.»

Nikodeemus valdas TEOORIAAT. Kuid ta ei tundnud isikliku usu aabitsatõdesid. Jeesus ütles talle, mida oli vaja. Mitte PARANDATUD inimest, vaid TÄIESTI UUT inimest. Mitte uut lehekülge, vaid uut elu. Mitte targutavat käsumeelsust — variseride õigust — vaid Jumala

...Mitte ainult leivast...

«Ma ei ole kõnemees,» ütles Voldemar Rosin oma tavalisel tagasihoidlikul moel, kui räägime tema elus kogetu paberile jõudmisest, «aga sellest tahaks veelkord rääkida.»

Kõnealune kogemus on tähendanud tema jaoks palju; ja ma mõistan, et tegelikult on see tähendanud palju ka kõigi nende jaoks, kelles tema poolt esitatud laulud on kinnitanud siirast armastust Jumala vastu. Nii on neist lauludest saanud mõjuv isiklik tunnistus.

«Minu elus ei ole olnud aega, mil ma oleksin eitanud Jumalat,» räägib ta. «Ususjad on minu jaoks alati midagi tähendanud.»

1948. aastal sidus Voldemar Rosin end adventkogudusega. Sama koguduse elust võtsid aktiivselt osa tema ema ja abikaasa. Nende palved olid suureks toeks neil aegadel, kui tema enda huvi vallutas üha enam muusika. Kuusteist ja pool aastat tööd RAM-is, akadeemilises meeskooris, pakkus meelepärasest tööd ja hulgaliselt huvitavaid kontserdireise nii kodu- kui välismaal, kuid lõdvendas tunduvalt sidet kogudusega. «Ehkki püüdsin endale seletada, et midagi pole lahti ja teisiti praegu ei saa.»

«Poolteist aastat enne seda, kui pöördusin tõsiselt tagasi koguduse keskele, hakkasin südames tunnetama Jumala erilist puudutust. Kuulsin eneses justkui häält, mis korras: «Sa pead tulema tagasi.»



Tundsins, et ma pean hakka- ma laulma Jumala auks. Sama kutse esitati ka sõprade suu kaudu.

Eelviimane reis, mille ma koos kooriga tegin, viis meid Tšehhoslovakkiasse. Jumal kõnetas mind sellel reisil väga otseselt. Ta kasutas hämmastavat teed selleks, et mind peatada. Mõistsin, et viivitamise aeg oli möödunud; tuli teha lõplik otsus.

See oli 1975. aasta sügisel. Hakkasime sõitma Tšehhi- maalt kodu poole. Minu ja veel paari mehe ülesandeks oli laadida ärasõidujaamas kooriliikmete kohvrid rongile. Rahmeldasime kõvasti, kuid rongi väljumine jäi meie tõttu ikkagi neli minutit hiljemaks. Siis me veel ei teadnud, milline hind oli neil neljal minutil.

Väsinuina jäime rongis tukkuma. Täpselt neli minutit varem oli toimunud ühes jaamas, millele liginesime, tõsine rongiõnnetus. Üks rong oli sõitnud rööbastelt välja ja keeranud meie teele ette. Är-

kasime terava tõuke peale, kui meie rong äkitselt pidurdas. Vedurijuht oli ohtu märganud, kuid pidurdustekond jäi liiga lühikeseks. Meie vedur sõitis rööbastelt välja ja tormas vastu risti ees olnud rongi, kuid vagunid jäid rööbastele.

Siis ilmus meie kupee uksele vagunisaatja ja jutustas erutatult juhtunust. Ta oli tohutult rõõmus, et olime elus. Kui meie rong oleks sõitnud välja õigel ajal, oleksime tõenäoliselt põrganud teise rongiga kokku ja õnnetus oleks kujunenud ohvrite- rohkeks.

Seejärel ütles ta üllatavad sõnad — tema, kes polnud hoopiski mitte usklik inime- ne, ütles need sõnad just minu kupee uksele: «Selles rongis peab olema üks usklik, sest meid on tööpooldest hoi- tud!»

Tundsins, et ta ütles seda otse mulle. Pöördusin samal hetkel palves Jumala poole ja tänasin Teda. Ütlesin Issan- dale, et ma ei taha enam kunagi Temast eemalduda.

Poolteist päeva hiljem jõudsin koju. Tallinnas teati ju- ba sellest õnnetusest. Ütlesin abikaasale, et tahan nüüd ta- gasi pöörduda koguduse kes- kele.

Kui ma 1976. aastal uuesti Tallinna adventkoguduse uk- sest sisse astusin, valdas mind sügav rõõm ja rahuldustunne. Tundsins, et siin oli mu koht.

Varsti oli mul võimalus laulda sama laulu, mida olin laulnud 16 aastat tagasi. Sei- sin paljude tuttavate ees. Teadsin paljusid nägupidi. Kui ma seal seisin, et laulu alustada, tundsin, et ma pole võimeline laulma, kui Jumal ei anna mulle erilist jõudu. Rõõm, et olin tagasi, oli nii suur.»

Meil on andestav Jumal

«Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad» (Lk 23, 34). Need sõnad ütles Jeesus keset kannatust, hetkel, mil Ta piinles ristipuul meie asemel. Ta palus Jumalalt andeks meie patud, kõik patud, mis olid tehtud ja mis veel tehakse. Ta ei palunud ainult rooma sõdurite pärast, kes Ta risti löid, vaid meie kõikide pärast; Jeesus suri meie pattude pärast, et lunasta meid patukõidikuist. TA PALUS ANDEKS, ET MEIE TA MÕRVASIME! Kas pole imeline...

Andestus on jumaliku armastuse üks põhiomadusi. Seda õpetas Jeesus ka inimes- tele. Peetruse küsimuse peale: «Issand, mitu korda ma pean, kui mu vend mu vastu eksib, temale andeks andma? Ons küllalt seitsmest korrast?» vastas Jeesus: «Ma ei ütle

sulle mitte: Seitse korda! vaid: Seitsekümmend korda seitse korda!» (Mt 18, 21.22).

Andestamine oma ligimesele on meie jaoks üks kõige raskemaid tingimusi, mida täita, et olla kord igavesti koos Issandaga. Kuid me peame lootma Jumala abile ja uskuma töötust: «Andke andeks, siis antakse ka teile andeks» (Lk 6, 37).

Kuigi me kohtame maailmas tõelist andestamist väga vähe, ei ole andestus kadunud — me leiame selle Jumala juurest. Jeesus palus andeks ja Jumal on tahtlik meie andestama, kuid meil tuleb teha ka oma osa; me peame kahetsema oma patte ja loobuma neist täielikult.

«Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea, mida nad teevad.» Imetlustväärivaim selle palve juures on see, millises olukorras Jeesus need sõnad ütles. Kogu oma elu oli Ta inimeste heaks pühendanud. Ta ravis neid, õpetas neid, oli nendega nende valudes ja rõõmudes. Ta armastas neid kogu südamest, kuid inimesed karjusid Pilatuse ees: «Löö ta risti!» Nad mõnitasid Teda risti ees.

Jeesust süüdistati ebaõiglaselt, Tema üle mõisteti kohut ebaõiglaselt ja Ta hukati ebaõiglaselt, kuid Jeesuse armastus oli ääretu. Ühtegi vihast ega kättemaksu sõna ei langenud Ta huulilt. Ta ütles vaid: «Anna neile an-

deks, sest nad ei tea, mida nad teevad.»

See on kõige ilusam lause, mida on kunagi öeldud. Pärast seda võis Jeesus tõesti öelda, et see, mille pärast Ta siia maailma oli tulnud, oli lõpetatud. Ta oli päästnud oma rahva nende pattudest. Mõelge sellele.

L. B.



PROHVETITEST

Lunastuse ajalugu võib iseloomustada kui aruannet Jumala jõupingutustest jõuda oma kuulutusega inimesteni — sellest, kuidas Ta ületab barjäärid ja takistused ning kasutab inimlikke tööriistu, tehes mehi ja naisi Tema sõnumitoojateks, Tema prohvetiteks.

Prohvet on Jumala poolt valitud isik, kes kõneleb üksikisikule ja rahvale Jumala eest. Ta peab üleloomuliku ilmutuse ja jumaliku inspiratsiooni kaudu saadud info jumalikust tahtest ja plaanist usaldatavalt ja autoriteetset edasi andma.

Prohvetite hääl oli tuntav Jumala hääl, kuuldav Tema ahastav hüüd ja ilmutatud Tema suur, avar süda. Jumal on alati soovinud oma rahvast aidata, juhtida neid välja pimedusest, äratada tardumusest, kutsuda tagasi enda juurde ja näidata neile oma teed.

Tõelise prohveti teenistus on alati lunastav, parandav, jumalikkum armastust väljendav.¹

Kõigi aegade Jumala prohvetite kuulutuse keskpunktiks on olnud Messias — Jeesus Kristus ja Tema lepitustöö.

Piibellik prohvetikuulutus on alati jumaliku sõnumi ja inimtööriista omavaheline sulam. Jumal ei dikteerinud prohvetitele oma sõnu. Ta vajutas Vaimu kaudu oma kuulutuse nende meelde, jättis aga selle kuulutuse edasiandmise protsessi nende hoolde. Prohvetid kasutasid oma sõnu. Nad valisid materjali ja näited vastavalt infole, mis oli neile kättesaadav, ning vastavalt oma kuulajate vajadustele, nii nagu nad neid mõistsid.²

Inspiratsioon ei mõjuta inimese sõnu ega väljendusi, vaid inimest ennast, kellele on sisendatud mõtteid Püha Vaimu mõjul. Sõnad on isiku-pärased... Jumala mõte ja tahe on ühinenud inimese mõtte ja tahtega.³

Kuigi prohveti ülesandel on mitmed tahud, on üks väljapaistvamaid külg ettekuulutamise. Olles jumaliku sõnumi kandja, on prohvet ühtlasi ka lähemas, kaugemas ja väga kauges tulevikus toimuvate sündmuste kuulutaja.⁴

Kui hea ja auline on teada, et Jumalal on selline lähedane huvitatus ja et Ta hoiab seda alal! Me võime teada Tema taht meie jaoks; me võime teada Tema tegusid ja Tema sekkumise tähendust maailma asjadesse; me võime teada, mida toob tulevik või vähemalt seda osa,

mis puudutab meie vaimulikku heaolu.

Prohvetikuulutused räägivad, et halvimal ajal maailma ajaloo on veel tulemas. Teatud ulatuses ei tarvitse meil selliste prohvetikuulutuste teadmist vaja minna. Mõned asjad on juba iseenesest ilmsed. Näiteks võib demograafiline kasv kaasa tuua nälja ja tragöödia. Inimeste võitlusrelvad muutuvad päev-päevalt barbaarsemaks ja surmatoovamaks. On võrastav, et kasvava võimaluse juures üksteist maa pealt ära pühkida, kasvab ka inimeste tahtlikkus selle nähtusega arvestada. Kuid poliitilised ja majanduslikud raskused jäävad varju vaimulikule traumale, mis seda maailma ootab.

Issand on öelnud neid asju selleks, et võiksime end ette valmistada.⁵

Piibel on tohutu informatsiooni varamu prohvetlikest ettekuulutustest ja nende täitumisest.

Issand andis need ettekuulutused oma sulaste prohvetite kaudu ja täitis need ajaloo üksikasjaliselt, punkt-punktilt, ühtki joont täitumises arvestamata jätmata. Mõned ettekuulutused täitusid vahetult, teised aastakümnete või sajandite pärast.

Kui vaatame läbi sajandite tagasi ja näeme, kuidas Jumal on oma tahte teostanud, täitnud oma etteteatavad prohvetikuulutused ja viinud ellu lunastusplaani, oleme kindlalt veendunud, et need ettekuulutused, mis peavad veel täituma, täituvad.⁶

Piibel kõneleb selgesti ka tingimuslikust prohvetikuulutusest. Iisraelele töötatud õnnistuste tingimuseks oli sõnakuulelikkus vastavalt Jumala ja Tema rahva vahelise lepingu tingimuslikule olemusele.⁷

Pühakiri õpetab selgesti, et Jumal töötab Püha Vaimu läbi kõigil aegadel kuni ajastute lõpuni. Veel enam — Piibel rõhutab, et maailma ajaloo viimastel päevadel kohutame me Püha Vaimu erilist tööd. Sellest tulenevalt manitseb meid Piibel: «Ärge kustutage Vaimu! Ärge pange halvaks prohvetlikult kõnelemist! Katsuge kõik läbi, pidage kinni, mis hea on» (1 Ts 5, 19-21).⁸

Sama tähtis, kui on pidada kinni hea, on ära heita vale. Me ei saa igat asja usaldada, kuid me ei saa igat asja ka umbusaldada. Me peame proovima ja läbi katsuma, kuid siis peame tegutsema jaata-

valt ja positiivselt.

Meie kohus on tunnistusi läbi katsuda, ja meie kohus on neist siis kinni pidada.⁹

Püha Vaimu sellise töö tunnistamine nagu seda on prohvetlikult kuulutamine, ei tähenda kõige vähematki, et sellised ilmingud tuleks asetada Pühakirjast kõrgemale.

Iga kristlane peaks palvetama tõsiselt selle pärast, et Püha Vaim aitaks tal leida Piiblist kogu tööde ja kogu tema kohustust. Tal ei ole õigust minna kõrvale Piiblist, et õppida oma kohustust ükskõik millise vaimuanni kaudu.

Ükskõik millise anni või ka kõigi andide ilmumine ei asenda iial vajadust uurida Jumala Sõna, et õppida tunda tööde.¹⁰

Tõelise prohveti tunnused, mis leiduvad Piiblis nii Vanas kui Uues Testamendis, osutavad kindlalt sellele, et meediumid, astroloogid, selgetnägijad jpt. ei küüni esitatud täpsete tingimusteni ega või seepärast nõuda endale tõeliste Jumala prohvetite harukordset nime.

Need tunnused võib lühidalt kokku võtta järgmiselt:

1. Tõeline prohvet ei väleta. Tema ettekuulutused täituvad (Jer 28,9).
2. Tõeline prohvet kuulutab prohvetlikult Issanda, mitte aga iseenda nimel (2 Pt 1, 21).
3. Tõeline prohvet ei anna prohvetikuulutusele oma isiklikku tõlgendust (2 Pt 1, 20).
4. Tõeline prohvet näitab rahvale tema patte ja ülestumisi Jumala tahtest (Jes 58, 1).
5. Tõeline prohvet hoiatab inimesi Jumala tuleva kohtu suhtes (Ihm 14, 6,7; Jes 24, 20,21).
6. Tõeline prohvet edendab kogudust, annab talle nõu vaimulikes asjus (1 Kr 14, 3,4).

7. Tõelise prohveti sõnad on absoluutses kooskõlas tema eel käinud prohvetite sõnadega (Jes 8, 20).

8. Ta tunnustab Jeesuse Kristuse lihasse tulekut (1 Jh 4, 1-3).

9. Teda tuntakse tema töö tagajärgede kaudu (Mt 7, 16-20).

Lõpuks peab ta olema kooskõlas nõudmistega, mis on esitatud 5 Ms 18, 1-12.

10. Tõeline prohvet tegutseb Jumala tahtel ja nõusolekul.

«... siis ära õpi tegema nende rahvaste jäledusi! Ärgu leidugu su keskel ennustajat, pilvest lausujat, märkide seletajat ega nõida, ei manajat, vaimude ja tarkade küsitelijat ega surnutele nõu otsijat. Sest igaüks, kes seda teeb, on Jehoovale jäle» (5 Ms 18, 9-12).

Tõelise prohveti elu ja tegevus ei ole vastuolus piibellike õpetustega, vaid toetab ja tugevdab juba kehtivaid eeskirju.¹¹

Inimesed võivad olla siirad, nad võivad siiralt ka eksida, kuid siirus ei asenda iial tõde. See tõsiasi on eriti tähtis seoses Pühakirja uurimisega. Sageli võivad inimesed kinnitada mõne idee või arvamuse, ignoreerides sealjuures tõde.

Kuna Jumal suretseb oma koguduse eest tervikuna ja iga üksiku uskliku eest, siis on ainus mõistlik tegu meie poolt suhtuda Tema töösse meie heaks avatud südamega ja uurija vaimuga. Meie ainus kindlus on õiges reageerimises Jumala armastavale hooldele.¹²

Viljed: ¹ C. E. Bradford «Jumal räägib oma prohvetite kaudu»; ² W. G. Johnsson «Tuli suletud mu luudesse-kontidesse — prohvetlik and»; ³ E. G. White «Valitud kuulutused» I; ^{4,6,7} G. F. Hasel «Prohvetliku anni täiuslikkus»; ^{5,9} N. C. Wilson «Uskuge Tema prohvetiteid»; ^{8,12} R. E. Graham «Prohvetlikult kuulutamise anni suhe Jumala Sõnaga»; ¹⁰ «Review and Herald» 3. 10. 1854; 28. 2. 1856; ¹¹ R. Noorbergen «Ellen Gould White...»



ARUANNE

II. JEESSUSE USUST

(Algus «Meie Ajas» nr. 1 (7) 1990)

JEESSUSE TUNNISTUS

Oli varajane pime 1844. aasta jõulukuu hommik. Hiljuti seitsmeteistaastaseks saanud neiu sammus üksi piki Portlandi tänavaid Maine'i osariigis nn. Uus Inglismaal, Ühendriikide kirderannikul. Ta oli teel proua Hainesi juurde, oma hea sõbra juurde, kes elas väikese kahekorruselise puumaja ärkli-korrusel linna lõunaservas.

Ellen Harmon — nii oli neiu nimi — oli väga nõrga tervisega. Alates päevast, mil ta üheksa-aastase koolitüdrukuna oli saanud ühe vanema koolikaaslase poolt visatud kivi läbi tõsiselt vigastada, oli ta kõikunud elu ja surma piiril. Siiski oli ta saanud käia kuulamas William Milleri jutlusi, kui Miller pidas koosolekuseerijaid Portlandis 1840. ja 1842. aastal. Kuulutus oli avaldanud Ellenile sügavat muljet ning koos vanema-

tega — Harmonid kuulusid metodistkirikusse — oli ta ühinenud Kristuse tuleku ootajatega. Kuigi alles verinoor, oli Ellen läbi elanud sügavaid hingelisi võitlusi, kuid kogenud ka seda rahu, mida toob enesega usk Päästja täielikult lepitavas armu. Koos teistega oli temagi tundnud pettumust, et Jeesus polnud oodatud ajal tulnud.

Jõudnud kitsast treppi pidi proua Hainesi korterisse, leidis Ellen seal eest veel kolm noort naist, kes olid kogunenud selleks, et ühiselt vestelda ja palves Kristuse tuleku viibimise pärast selgust otsida. Koos põlvitasid nad sellel hommikutunnil, nagu neil kombeks oli, palvesse.

Siis toimus midagi, mis mõjutas märkimisväärselt nii Elleni elu kui ka kogu selle ülemaailmseks areneva usupuhastusliikumise tegevust, millest eelmise osa lõpus oli jutt.

Nägemuses näitas ingel talle, et 1840-ndate aastate suure adventäratuse ajal kuulutatud prohvetlik sõnum oli olnud usaldusväärne, kuid seda oli tõlgendatud valesti. Ta nägi, kuidas kindel prohvetlik sõna valgustas Jumala linna poole rändavatele Jeesuse järelkäijatele teed. Jeesus ise juhtis neid kaitsva käega edasi. Ainult need, kes keeldusid Jumala juhtimisest ühes või teises punktis, eksisid rajalt ja kadusid pimedusse. Samas nägemuses näidati Ellen Harmonile lühidalt ka Jeesuse tulekule eelnevat erilist Püha Vaimu väljavalamist ning vaenu, mis saab osaks nendele, kes jäävad ustavaks Jeesusele; ja lõpuks Jeesuse tulekut taeva pilvedel suure väe ja auga...

Samal ajal, kui nägemus julgustas ja kinnitas Elleni ja ta lähemate sõprade usku sellesse, et Jumal juhtis siiski adventliikumist, aetas see sõnumi edasiandja õlgadele raske vastutuse.

Palju päevi ja mitmed pikad ööd palvetasin ma, et see koorem võetaks minult ära ja antaks kellelegi teisele, kes seda paremini teha suudaks. Kuid minu kohustuses ei toimunud mingit muudatust, ja pidevalt kõlasid mu kõrvus ingli sõnad: «Mine ja räägi teistele, mida ma olen sulle näidanud.»



PERENURK

Sageli võib tunduda, et hea, harmooniline abielu on unistus. Küllap on paljud purunenud abielud alanud kord samuti nagu püsima jäänud ja õnnelikud liidud. Võibolla on viimatinimetatuteski olnud sama palju ja sama raskeid kriise. Erinevus on olnud probleemide lahendamise oskuses.

Probleemid võivad võrsuda stressist, väsimusest, haigusest, töömuredest, rahuldumist mitte leidnud või täitmatutest soovidest, väärtushinnangutest, iseloomust. Abielu toob

ellu uued sügavused, sunnib õppima uusi käitumismalle, hindama ümber seisukohti — ning muutumine on raske. Kokkupõrked on sageli vältimatud, kuid kõik konflikt-situatsioonid ei ole negatiivsete tagajärgedega. Lahendamata tunnete südamepõhja surumisel ja viha miilama jätmisel on seevastu alati negatiivsed tagajärjed. Nii et probleemide lahendamine kasvatab; areneb nii isiksus kui abieluõnn.

Vastuolude puhul tuleb alati lähtuda soovist säilitada lähedane suhe. Konfliktisituatsioonis tuleb suuta säilitada side teise inimesega!

Esimene samm kriisist väljumiseks on tunnistada, et mõistame olukorra probleemust. Jutuajamiseks tuleb valida õige hetk. Viis minutit enne tööle minekut ei ole sobiv aeg hakata probleemi lahutama.

TAHE PROBLEEMID LAHENDADA

Teiseks sammuks on kuulata teine tähelepanelikult ära. Kõigis olukordades on kõige tähtsam abikaasadevaheline aval vastastikune ära-rääkimine. Kolmandaks tuleb jõuda selgusele, milles on kumbki probleemi tekitanud asjas ühte meelt ning milles vaatenurgad erinevad. Seejärel tuleks määratleda mõlema osa konflikti tekkimises.

Jutuajamises ei tohi kunagi rünnata teise isikut. Me käsitleme ju probleemi, mitte isikut. Siinjuures ei tohi teha kõrvalpõikeid. Kui sa näiteks nähvad: «Sa oled samasugune nagu su ema!», oled teinud vea. Emal ei ole selle asjaga pistmist.

Nii et tunnistage probleemi olemasolu. Arutlege võimalike lahenduste üle. Viige ellu otsus, millele koos valisite. Lahendust ei tohiks peale suruda. Hiljem kontrollige, kas teie otsus on aidanud kaasa probleemi lahendamisele. Kui ei, jätkake lahenduse otsimist.

Ühe abikaasa kõrvale tõmbumine, «võitlusväljalt» lahkumine ei lahenda probleemi. Vaikiv sisemine kättesaamatus muudab olukorra hullemaks.

On põhjust enesele ikka ja jälle meenutada, et viha on tundesööst, rünnak, mille eesmärgiks on vigastada. Eelkõige vallandab selle puudutatud enesetunnetus. Viha on meie enda valik. Me võime valida mitte olla vihased. Võime aga ka kujutleda, et oleme kõrvale tõrjutud ja solvatud ning äratame endas nii kibedustunde. Viha taga võib olla ka hirm või hingeline tühjus. Kui me seda teadvustame, õpime mõistma asja olemust eneses ning õigesti hindama ka oma vihast abikaasat.

Tehkem inimesele, kelle peale oleme vihastunud, midagi head. Siis juhtub ime-lisi asju!

TOINI SHOBE,
(Loma Linda Ülikooli õppejõud)

Tänapäeval, ajal, mil usk üleloomulikesse jõududesse on jällegi astroloogia ja õnnetusjuhtumite ettekuulutamise kaudu rahvamasside meeled vallanud, osutavad faktid sellele, et ehkki paljud meediumid väidavad omavat «vastuse» maailma probleemidele, ei lahenda nad siiski probleemi ennast. Nad diagnoosivad vaid sümptomeid, mitte põhjust.

Sellel, kas üks või teine selgeltnägi sai oma inspireeritud ilmutused nii nagu meedium — s.o. nõu küsides nn. surnute vaimudelt — või nagu astroloog, ei ole mingit tähtsust, kuna mõlemad viisid on Piiblis avalikult hukka mõistetud. Tegelikud ja ebajumalakummardamise vormid.

AINULAADNE ELUTÖÖ

Nii algas noore Ellen Harmoni ainulaadne elutöö, mida on iseloomustatud järgmiselt:

«Olles 1846. aastal abiellunud adventjulistaja James White'iga, tegutsesid nad koos adventliikumise heaks... Tema kirjanduslik tegevus oli väga mahukas: ta kirjutas viiskümne raamatut ja tuhandeid ajakirjaartikleid. Teostest kõige tuntum on raamat «Steps to Christ» (1892; eesti k. «Tee Kristuse juurde»), mida on tõlgitud vähemalt 85 keelde. Olgu nimetatud veel lõpusündmusi käsitlev «The Great Controversy Between Christ and Satan» (1888; eesti k. «Suur võitlus Kristuse ja Saatana vahel») ja Jeesuse elust kõnelev «The Desire of Ages» (1898; eesti k. «Ajastute igatsus»). Mrs. White'i kirjanduslik toodang on lisaks ulatuslikkusele ka väga mitmekülgne: ta on käsitlenud tervishoiu teemat, kasvatusküsimusi, koguduse töö meetodikat jpm. Nimetamata ei saa jätta tema osa kõnelejana, õpetajana ja organisaatorina.»

Otsustav osa selles oli siiski umbes 2000 nägemusel ja prohvetlikul unel. Tema nägemustes oleku hetkedest on olemas arvukalt pealtnägijate kirjeldusi, millest adventliikumise ajaloolase J. N. Loughboroughi jutustus on üks tüüpilisim:

«Esimest korda kohtasin proua E. G. White'i 1852. a. oktoobris. Siis nägin, kui ta sai nägemuse, mis kestis üle tunni. Pärast seda olen näinud teda nägemuses olevana enam kui 50 korral. Olen olnud juures, kui arstid on teda nägemuses oleku ajal uurinud...»

Kui ta nägemuse saab, hüüatab ta kaks korda «Glory!» («Austus!»), kusjuures viimane hüüatus on nõrgem, kuid liigutavam. See meenutab inimese häälet, kes kaugeneb ja väljub kuuldavuspiirist. Neli või viis sekundit on ta otsekui poolunes. Siis näib ta saavat üleloomuliku väe. Vahel ta tõuseb ja

käib mööda tuba. Tihti peale žestikuleerib ta kätega, osutades paremale või vasemale ja pöörates pead samas suunas. Kõik need liigutused toimuvad väga loomulikult ja meeldivalt. Keegi ei saa muuta tema käte suunda. Tema silmad on nägemuse ajal alati lahti, kuid ta ei pilguta neid. Pea on püsti, ja ta vaatab meeldivalt viisil ülespoole. Näib nagu silmitseks ta mingit kauget punkti. Ta ei hinga, kuid pulss lööb korrapäraselt. Tema näoilme on meeldiv, ja näovärv on samasugune nagu harilikult.»

Kuidas tundis Ellen White end ise nägemuse ajal? Ta kirjutas 1860-ndal aastal: «Kuna sageli uuritakse nägemuse ajal ja pärast seda minu olukorda, tahan öelda, et siis, kui Issand näeb heaks anda mulle nägemuse, viibin ma Jeesuse ja inglite seltsis, ja ma kaotan vaateväljast kõik maise. Ma ei näe kaugemale kui üks või teine ingel mind parasjagu suunab. Minu tähelepanu pööratakse sageli praegu toimuvale. Mõnikord suunatakse mind kaugemale tulevikku ja näidatakse seal toimuvat. Teinekord näidatakse mulle minevikusündmusi.»

Juba ainuüksi nende nägemustega seotud üleloomulikud välised ilmingud veensid mitmeid nende jumalikus päritolus. Spiritistlikud meediumid ja selgeltnägijad ütleavad, et nad on pärast vaimsete olustega ühenduses olemist kurnatud. Ellen White väljus seevastu nägemusest alati virgema, värskendatud elujõuga ja sageli füüsiliselt tervemana. Kuidas see saaski teisiti olla, kui noorelt invaliidistunud ja 17-aastaselt areneva kopsuhaigusega heideldud neiu, kellele arstid andsid elulootust kõige rohkem paariks aastaks, elas peaaegu üheksakümne aastaseks ning teostas elutöö, millel pole ajaloo võrdväärset. Ometi on välised tegurid tema tegevuse arvustamisel vähem tähtsad. Otsustavad on tema töö viljad.

(Järgneb)

Öö Ölimäel

(Algus 3. lk.)

Tõde koitis Nikodeemusele. Polnud oluline, kas inimene oli saduser või variser. Polnud oluline, kas inimene oli juut või pagan. Usk Kristusesse hõlmas kõiki.

«Kes usub temasse, selle üle ei mõisteta kohut; aga kes ei usu, selle üle on juba kohus mõistetud.» Sellise inimese üle on kohus mõistetud, sest ta on hüljanud armu pakkumise. Jeesus jätkas: «Aga see on kohus, et valgus on tulnud maailma ja inimesed armastasid pimedust rohkem kui valgust.»

Kui Nikodeemus pöördus oliivisalust tagasi Kuldse värrava poole, keerlesid ta peas

mõtted. Ta oli suundumas «valgusest» tagasi surnud usu «pimedusse». Kuid Jeesuse valgus põles ta sees.

Aastate vältel püüdis ta oma mõjuga sageli vaigistada sünedrioni. Kuid suur muutus toimus alles siis, kui ta nägi Päästjat keskmisel ristil Pealae asemel. Seesmine tuli põletas ta lõpuni, ta sündis uuesti! Tõstes pilgu valust väärdunud, verrega määrdunud näkku, mida ta oli kord näinud lõkketule valgel Ölimäe veerul, teadis Nikodeemus, mida teha.

DAVID MARSHALLI

raamatust

«Where Jesus Walked»

Tekstid: Johannese evangeeliumi 3. peatükist.



3.—7. juulini toimus Piusa jõe kaldal kauni looduse keskel järjekordne SPA seminarilaager, kuhu oodati kõiki huvilisi.

Laagripäevade programmi kohaselt kuulati ettekandeid mitmetest Piibli tõdedest (Vana Testamendi pühamuteenistus ja Kristuse lepitustöö, lõpuaja temaatika, pühendumine jt.). Kahel päeval võttis laagrielust osa ja kõneles küllalisjutlustaja Blaine Fuels — Jaoski seminari õppejõud Ameerikast.

Sellel seminarilaagri lõpul toimus ristimine ning 11 noort sõlmis lepingu Jumalaga.

Laagripäevade käigus moodustus väike palvegrupp, millest võisid osa võtta kõik, kes tundsid muret ürituse hea käekäigu pärast ja soovisid seepärast palvetada. Võib öelda, et seoses sellega oli seminarilaagris tunda tõelist Jumala ligiolekut ning soovi jätkata samalaadseid ettevõtmisi.

MERLE PEETSMAN 7

MITMEST PAIGAST

Leegitseva südamega



Seisin sellel õhtupoodil kolmesaja inimese hulgas, kellest paljud olid väljendunud käetõstmisega oma nõusolekut. Millega me olime nõus? Pastor Ülo Pärna oli just rääkinud Jeesuse õndsakstegevast armust ja sellest, et seda pakutakse kõigile annina, mitte tasuna headuse või väarikuse eest. Nüüd oli ta esitanud küsimuse: Kas me usume, et see and on meist igäihe jaoks? Süda sai puudutatud. Käsi tõusis. Need käd tunnistasid sellest, et me usume Jumala andi ja töötusse. Siis paluti ette kõik,

kes tahtsid palvetada selle anni tõdenemise pärast oma elus ja tänada selle eest, et Jeesuse arm on ka nende jaoks. See oli tipp hetk Kirjaliku Piiblikursuse Tartu osakonna laagris Nõunis 13. juulil.

Kolme päeva jooksul kirjutas oma nime laagri registreerimisraamatusse 323 osavõtjat, kellest umbes pooled olid need, kes vastavad kodus kursuse õppevihikute ülesannetelehtedele. Kui arvudest veel rääkida, siis nimetagem, et vanim registreerunu oli 82-aastane ja noorim 2-kuune.

Nendel päevadel oli võima-

lus üksteisega tutvuda. Olid ühised piibliuurimised, oli laulu, vestlusi, küsimisi-kostmisi ja palveid. Lastele oli oma osa. Iga laagris osalenu sai rinda või raamatu vahele embleemi laagri motoga 'Piibel — Elujuht'.

Tänu Jumalale, et võisime kohtuda nii paljude toredate inimestega, kes tulid koos pereliikmete ja sõpradega. Tänu kõigile, kes selle ürituse pärast palvetasid, kõigile osavõtjatele ja abistajatele, kõigile kohalikele inimestele, kelle vastutuleikkus ja abi võimaldas korraldada laagri nende kodukohas.

OLEV UUK

S ellise embleemi all tähistati 22. juunil Paide Seitsmenda Päeva Adventisti koguduse 90. aastapäeva.

Viimane suurim ülemaailmne äratusliikumine, adventäratuse haaras kristlikke kogudusi möödunud sajandi alguskümnenditel. Järgnenud vastuseisu tõttu pidi adventliikumine eralduma iseseisvaks. Umbes 100 aastat tagasi sai alguse organiseeritud adventvälismisjon. Paide koguduse iga ulatub üsna lähedale sellele tähisele.

Käesolev aasta oli ka Paide linna jaoks juubeli aasta. Linna 700 juubel kajastus kaunit koguduse juubeli mototekstis: «Kui Jehoova ei ehita koda, siis ehitajad näevad selle kallal vaeva ilmaaegu! Kui Jehoova ei hoiu linna, siis valvab valvur ilmaaegu!» (Ps 127, 1).

VALDEK LÖHMUS



Inimesele on omane harjuda kõige uuega üsna ruttu. See, millest eile alles unistati ja täna teoks saanuna mõjub erutavalt uudsena, tundub juba homme olevat igati argine ja enesestmõistetav. Eks ole nii ka vaimulike raadiosaadetega Eesti Raadios. Me oleme jõudnud nendega harjuda.

Siiski peame tõdema, et pärast poolesajandilist vahet

on «hingevalguse» jagamine raadio vahendusel veel lapsekingades. Saateajad on küllalt piiratud ja esialgu ei näi olemasolevale oluliselt midagi lisanduvat. Riigiraadio oma «Hingevalguse», «Kirikuelu» ja «Hommikupalvustega» ilmselt piirdubki. Kohalikkude raadiot, kus kõik kristlikud kirikud enast täielikult avada saaksid, Eestis sisuliselt ei ole. Kuid

näiteks Rootsis moodustavad vaimulikud saated just kohaliku raadio programmi-dest kuni 30%.

Ilmselt lähtus sellest perspektiivist ka Rootsi Nelipühikiriku raadio — IBRA — kui otsustati raadioalast koolitust ja enesetäiendust pakkuda 20-le eestlasele. Nii saigi teoks raadioseminar, mille käigus esimene õppekohtumine toimus maikuu Tallinnas, teine aga Rootsis 29. juunist 19. juulini.

Nimetatud väljaõppekeskus asub Helgö saarel Kaggeholmis, Stockholmi kesklinnast umbes 25–30 km kaugusel. Paik on väga maaliline. Pilku püüab Kaggeholmi loss.

Õppetöö toimus rootsi keeles otsetõlkega eesti keelde. Teooriale raadiosaadete ülesehitusest järgnes kohe ka praktiline töö: reporteragnetofoni tundmaõppimine, mikrofonitehnika harjutamine ja töö stuudios mikserpuldil taga. See-järele kohe ka proovisaated.

Raadioalaste teadmiste ja kogemuste kõrval sai veelkordset kinnitust tõdemus, kuivõrd tähtis on iga töö juures õige planeerimine, et vältida hilisemat aja- ja materjalikulu. Raadioseminar avas meie raadiotöö kõõlipoole. Ainsaks sooviks on, et omandatud teadmised ja kogemused leiaksid ka meie maal, meie kirikutes praktilise väljundi.

REIN KALMUS



Väljaandja: SP Adventistide Eesti Liit
Toimetaja: MALL VAHTRAMÄE
Toimetus: 202 400 Tartu, Linda 9
Kontakttelefon: 2 84 43

Kirju teie ettepanekute, küsimuste ja tellimissooviga ootame aadressil
202 400 Tartu, Linda 9

Trükiarv 10 000
Hind 30 kop.
Esialgne ilmutussagedus: 6 numbrit aastas
Tell. 2663. Trükikoja «Täht» Võrus